

Arrest

nr. 164 655 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Op 11 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat verworpen werd bij arrest nummer 146 988 van 3 juni 2015.

1.3. Verzoeker werd bij vonnis van 20 januari 2015 erkend als staatloze.

1.4. Op 17 juni 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 22 september 2015 verklaart de verwerende partij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2015 werd ingediend door:

(...)

Nationaliteit: Statenloos

(...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan da hij staatloos is dat hij van Palestijnse origine is en opgegroeid is in een Libanees kamp voor Palestijnse vluchtelingen, dat hij de Libanese nationaliteit niet bezit en dat de Libanese staat de Libanese nationaliteit niet toekent aan Palestijnen die in Libanon geboren zijn. Het feit dat betrokkene erkend werd in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg van Eupen op 20.01.2015, vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 voorzien niet in een vrijstelling voor staatlozen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden. Net zoals andere vreemdelingen, dienen staatlozen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden. Net zoals andere vreemdelingen, dienen staatlozen aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die een terugkeer naar he land of de regio van gewoonlijk verblijf verhinderen. Betrokkene haalt aan dat hij niet meer kan terugkeren naar Libanon, dat hij niet langer bescherming noch bijstand geniet van de UNRWA en dat Palestijnen in Libanon gediscrimineerd worden niet alle rechten genieten. Hij stelt eveneens zich niet naar de Palestijnse gebieden te kunnen begeven, omdat hij problemen had met Hamas omwille van zijn lidmaatschap van Fatah en Hamas aan de macht is in de Palestijnse gebieden. Uit het administratief dossier en bijgevoegd stuk vier blijkt dat betrokkene een door de UNRWA geregistreerde Palestijn is met verblijfrecht in Libanon. Libanon dient dan ook beschouwd te worden als het land van gewoonlijk verblijf. De bescherming en bijstand die betrokkene geniet van de UNRWA werd reeds onderzocht in het kader van de asielpcedure. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen concludeerde dat: “Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat u bij terugkeer naar he kamp waar u verbleef in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.” (CGVS, uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, 16.12.2014) Betrokkene brengt hier geen nieuwe elementen aan waaruit blijkt dat hij geen bescherming en bijstand meer zou kunnen genieten van de UNRWA bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon. Het argument van betrokkene dat Palestijnen in Libanon gediscrimineerd worden en niet alle rechten genieten, is een algemeen en vaag argument, dat verzoeker niet toepast op zijn persoonlijke situatie. Hij legt geen enkel stavingsstuk voor dat deze argumenten kan ondersteunen. Het komt de betrokkene toe zijn argumenten te onderbouwen met op zijn minst een begin van een bewijs. Bovendien blijkt dat de persoonlijke problemen kennen in Libanon. Uw familie verkreeg scholing, medisch hulp en voedselhulp van UNRWA. Uw familie is verder eigenaar van een huis in Rashidiya. U en uw gezinsleden hebben allen onderwijs genoten. Uw broer volgde zelfs een ingenieursopleiding in Irak. Deze broer blijkt bovendien de feitelijke eigenaar te zijn van een grote groentewinkel uw andere broer werkt als verpleger in het ziekenhuis, twee andere broers werken in de bouw en zus werkt in de kinderopvang van de PLO. Zelf ging u tot het 1ste middelbaar naar de UNRWA

school nadien werkt u net als enkele van uw broers inde bouw” (CGVS, uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, 16.12.2014) De argumenten aangaande een terugkeer naar Palestina, namelijk dat betrokkene geen banden heeft met Palestina en dat de regio beheerst wordt door tal van conflicten en crisissen en de vermeende problemen van verzoeker met Hamas, kunnen ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft de mogelijkheid om terug te keren naar Libanon teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Er wordt niet van verzoeker verwacht dat hij zich naar de Palestijnse gebieden zou begeven. Wat de problemen met Hamas betreft, wordt nog opgemerkt dat betrokkene zijn asielrelaas hoofdzakelijk gebaseerd heeft op deze problemen en dit niet geloofwaardig werd bevonden. Gelet op al deze vaststellingen kan het feit dat betrokkene staatloos is, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Hij kan de aanvraag indienen vanuit zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon, waar hij een verblijfsrecht geniet, familie heeft en bescherming en bijstand kan verkrijgen van de UNRWA.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 01.02.2012, die afgesloten werd op 03.06.2015 met een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 16.01.2015, met toekenning van uitstel om het grondgebied te verlaten tot 18.06.2015, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk drie jaar en iets meer dan vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht of verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van de motiveringsplicht: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet in combinatie met een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

Dit betekent ook dat tegenpartij alle gegevens van het dossier in overweging moet nemen.

Bij vonnis van 20 januari 2015 werd hij als staatloze erkend in de zin van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

De heer [A.A.] heeft dan ook geen land van herkomst waar hij zijn aanvraag tot verblijf zou kunnen indienen.

Hij toont dan ook buitengewone omstandigheden aan die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de erkenning als staatloze een buitengewone omstandigheid vormt die de indiening van een verblijfsaanvraag in het land van herkomst verhindert (bv. arrest nr. 1885 van 24 september 2007, Rev.dr.étr. 2007, afl. 144, 346). Doordat tegenpartij stelt dat de hoedanigheid van staatloze op zich geen buitengewone omstandigheid vormt schendt tegenpartij de motiveringsplicht en ook artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De rechtspraak van de Raad van State is ook in deze zin:

- R.v.St. nr. 134.347, 20 augustus 2004 (Rev.dr.étr. 2004, afl. 129, 417): De bestreden beslissing is een beslissing van onontvankelijkheid van een aanvraag van een verblijfsvergunning die werd ingediend op grond van art. 9, 3de lid vreemdelingenwet. Ter ondersteuning van deze aanvraag voert verzoeker aan dat hij in België het statuut van staatloze heeft verkregen. Verzoeker heeft geen verblijfplaats in het buitenland en kan er dus geen stappen ondernemen die zijn verblijf in België, de staat die hem heeft erkend als staatloze, toelaten. Het statuut van staatloze verleent op zich geen verblijfsrecht in de staat

waar de aanvrager zich bevindt. Art. 98 KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onderwerpt immers het verblijfsrecht aan de algemene reglementering ter zake. De erkenning van dit verblijfsrecht betreft de grond van de zaak en niet de ontvankelijkheid van een aanvraag tot verblijfsvergunning gesteund op uitzonderlijke omstandigheden.

De aanvrager voert aan dat de beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent. Hij voert onder meer aan dat hij zich gedwongen ziet om in België te blijven wonen zonder verblijfstitel, om een reden van overmacht.

In zoverre niet bewezen is dat de verwijdering van de aanvrager, die staatloos is, hem zou toelaten om regelmatig te verblijven op het grondgebied van een andere staat waar hij een regelmatige aanvraag tot verblijfsvergunning zou kunnen indienen bij een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, moet dit risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor bewezen worden gehouden.

- R.v.St. nr. 136.968, 4 november 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 130, 596: "Door in zijn beslissing te stellen dat 'niets belet dat de betrokkene de aanvraag indient bij de Belgische ambassade in zijn land van herkomst' houdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening met de omstandigheid dat de aanvrager erkend is als staatloze door een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is getreden en die geen verblijfplaats in het buitenland heeft en er bijgevolg geen stappen kan ondernemen die zijn verblijf in België, welke staat hem als staatloze heeft erkend, mogelijk maken. Hoewel het statuut van staatloze op zichzelf voor de betrokkene geen recht van verblijf met zich meebrengt, dient dit verblijfsrecht beoordeeld te worden in de fase ten gronde en niet in de fase van ontvankelijkheid van een aanvraag op basis van artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet."

Uit een verklaring van de UNRWA blijkt bovendien dat verzoeker en ook zijn familie geen bescherming en bijstand kan verkrijgen van deze organisatie, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Er bestaat ook voor verzoeker de feitelijke onmogelijkheid om reisdocumenten te ontvangen, omdat geen Land meer bevoegd is om deze documenten te overhandigen. 5

In een dergelijk geval kon tegenpartij zich er niet toe beperken op te merken dat verzoeker de mogelijkheid heeft om terug te keren naar Libanon teneinde van daaruit de aanvraag in de dienen via de gewone procedure. Tegenpartij heeft zich hierbij niet meer vragen gesteld over de dermate duidelijke implicaties die de mogelijkheden om de vereiste identiteits- en reisdocumenten te bekomen om in België een machtiging tot verblijf aan te vragen in dit zogezegde land van "herkomst" of van "verblijf" met zich mee te brengen en om daar vervolgens naar toe te gaan om de Belgische overheden ter plaatse te adieren voor een aanvraag tot verblijfsmachtiging via de gewone weg. (Art. 9bis en 62 vreemdelingenwet; art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen) - Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 5653, 11 januari 2008, Rev.dr.étr. 2008, afl. 147, 97).

Tegenpartij heeft zich niet de vraag gesteld hoe verzoeker deze identiteits- en reisdocumenten zou kunnen ontvangen om naar Libanon terug te keren en daar de procedure in te dienen.

Tegenpartij heeft dus niet alle feitelijke en juridische gegevens van het dossier in overweging genomen en schendt dus haar motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing dient dus te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst c.q. plaats van ophoud kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Een vreemdeling die werd erkend als staatloze is zoals de bestreden beslissing terecht stelt ook *“onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving”*. Dit blijkt immers uit artikel 98 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het houdt in dat het verzoeker zoals elke andere vreemdeling vrijstaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Zoals elke andere aanvraag om verblijfsmachtiging kan die dan slechts ontvankelijk worden verklaard voor zover buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het indienen van de aanvraag in België verantwoorden en voor zover deze aanvaard worden.

2.6. De kernoverwegingen in de bestreden beslissing zijn, *“Uit het administratief dossier en bijgevoegd stuk vier blijkt dat betrokkene een door de UNRWA geregistreeerde Palestijn is met verblijfsrecht in Libanon. Libanon dient dan ook beschouwd te worden als het land van gewoonlijk verblijf. De bescherming en bijstand die betrokkene geniet van de UNRWA werd reeds onderzocht in het kader van de asielprocedure”. (...) De argumenten aangaande een terugkeer naar Palestina, namelijk dat betrokkene geen banden heeft met Palestina en dat de regio beheerst wordt door tal van conflicten en crisissen en de vermeende problemen van verzoeker met Hamas, kunnen ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft de mogelijkheid om terug te keren naar Libanon teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Er wordt niet van verzoeker verwacht dat hij zich naar de Palestijnse gebieden zou begeven. Wat de problemen met Hamas betreft, wordt nog opgemerkt dat betrokkene zijn asielrelaas hoofdzakelijk gebaseerd heeft op deze problemen en dit niet geloofwaardig werd bevonden. Gelet op al deze vaststellingen kan het feit dat betrokkene staatloos is, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Hij kan de aanvraag indienen vanuit zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon, waar hij een verblijfsrecht geniet, familie heeft en bescherming en bijstand kan verkrijgen van de UNRWA. [...]”*

2.7. Verzoeker herinnert eraan dat hij werd erkend als staatloze en stelt dat hij geen land van herkomst heeft waar hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen, maar de bestreden beslissing ontkent niet dat verzoeker een staatloze is en dat hij geen land van herkomst heeft. De verwerende partij stelt wel vast dat verzoeker een door de UNRWA geregistreeerde Palestijn is met verblijfsrecht in Libanon, dat Libanon dient te worden beschouwd als het land van gewoonlijk verblijf en dat verzoeker de mogelijkheid heeft om terug te keren naar Libanon teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Verzoeker gaat niet in op deze overwegingen. Met zijn overtuiging dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangebracht, toont verzoeker niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de aangehaalde omstandigheden kennelijk onredelijk is of strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt rechtspraak aan van de Raad en van de Raad van State doch laat na aan te tonen dat zijn zaak gelijkaardig is aan de zaken waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft.

2.8. Met de verwijzing naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker toont ten overvloede met dit stuk niet aan dat hij niet kan terugkeren naar Libanon om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dit stuk, dat door de UNRWA is opgesteld op vraag van verzoekers zuster, bevestigt dat verzoeker een *“Palestinian Refugee identity card”* heeft, die in Libanon geregistreerd is door het *“Directorate for Political and Refugees Affairs”* en tevens door UNRWA. Het stuk bevestigt dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Libanon en een terugkeer naar Libanon alsook algemene bijstand van de UNRWA aldaar worden niet uitgesloten door het feit dat in het stuk – dat ook maar een geldigheidsduur heeft van 15 dagen – gesteld wordt dat verzoeker en zijn ouders *“are not benefitting from Special Hardship Program of UNRWA”*, minstens laat verzoeker na aan te tonen dat hij bij terugkeer geen beroep meer kan doen op bijstand die de UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, zoals het vastgesteld werd in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in het in het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad.

2.9. Verzoeker verwijst vervolgens naar de feitelijke onmogelijkheid om reisdocumenten te ontvangen. Echter dient de Raad vast te stellen dat verzoeker dit niet als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich bevindt in het administratief dossier. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om zeer precies de omstandigheden aan te halen die volgens hem verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Het is niet aan de verwerende partij om leemten in dit verband te gaan opvullen. Verzoeker kan niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij gelet, op het geval van verzoeker, zelf de vraag gaat stellen of hij wel reisdocumenten kan verkrijgen, te meer daar in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gelezen worden: *“Volledigheids-halve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is”*. De Raad bevestigde dit in het in punt 1.2. bedoelde arrest.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA